

ריקוד איזבל בת 20

(ראה שער)

יום השבת הבא יהיה מן הסתם, יום רגיל מאד בחייהם של מאות אלפי אזרחי ישראל. אחרי יום בטלה יצאו לרחובות ר' יבקשו את שמות מקומות השעשועים על לחות המודעות. הירושלמים ישימו, אולי, לב לשמה של צעירה אשר בשבילה לא יהיה זה יום ככל הימים, אלא סימך-דרך מכריע. השם: רות נחמני. סיבת הופעתה בפלאקאטים: הצגת-הבכורה הראשונה שלה בתכנית ריקודים עצמאית.

המאות שאהבת-הריקוד או הסקרנות ימ' שכו אותם לאלם 'מק'א יראו לפנייהם, על הבמה, צעירה שחרחרת, בעלת גוף מוצק וחטוב ועיניים חומות, גדולות כשקדים. יתכן ולא ישימו לב לצעירה עצמה: הם יראו תריסר דמויות שונות, בזו אחר זו, קמות לתחיה. הם יראו, בין השאר, את איזבל, מלכת ישראל, מתאהבת ביהוא, מעריי חצר המלך, מתנה עמו אהבים, מתעייפת ממנו ומשלחת אותו, חווה בשובו אחרי שרצח את יהורם בנה, מגרה את אהבתו ולועגת לו, עד שהוא הורג אותה בסערת תאוה, אהבה ונקם.

ככל אומנית, עם רדת המסך אחרי הופעת הבכורה, תשמש רות נחמני למחרת היום נושא לויכוח המבקרים. אולם על דבר אחד לא יהיה ויכוח: מלבד כשרונה הביאה בת ה-20 עמה אל הבמה תכונה שהיא נדיר רה ביותר ביצירה הצעירה בארץ בכלל, ובעולם הריקוד הישראלי בפרט: כוח-צדון.

שושלת דויד. יהודית אורנשטיין, ה' ריקדנית הוותיקה, התלוננה פעם על הדור הצעיר בעולם הריקוד: "איך להן שום כוח צדון. הן באות ורוצות להיות באלרינות אחרי כמה שעורים, מבלי לחתר על כלום, לא על חיים פרטיים ולא על הגאות החייה. אולם שום כשרון לא יעזור לצעירה שאינה מוכנה להביא את עצמה כקרבן לאמנותה." רות נחמני לא היתה זקוקה מעולם להי טפה זו. כבר בהיותה בת 15 עזבה את בית הוריה אשר על הר הכרמל, החליפה את בית הספר הריאלי עם הגמנסיה העירונית בתל אביב, עברה לגור לבדה אצל משפחה זרה תמורת שמירה על תינוק ביום הששי וכ'

שבת, למדה בבוקר, נתנה שיעורים במא תמטיקה ובעברית לתלמידים מפגרים אחרי הצהריים, שימשה כעוזרת לגרטורד קארוס בעבר — וכל זה כדי ללמוד אצל הרקדנית הנודעת כמה שעות יקרות.

היתה זאת תקופת-מבחן שהיתה מברחה כל צעירה שכוח-צדונה אינו יצוק מברזל. היא נמשכה שנתיים וחצי — עד שגמרה רות את מחצית הכיתה השמינית, התכוננה באופן פרטי לבחינת-הבגרות ועברה אותה בהצלחה.

הוריה לא התלהבו כלל וכלל למיצע זה. יוסף נחמני, המסתמך על התנ"ך ומייחס את משפחתו לשושלת דויד המלך, הסכים עם אשתו, אסתר, כי על רות ללמוד משהו רציני, להיות למורה או גננת. אולם הם נחלקו בעקשנות בתם עוד כי שהיתה בר 10: אביה, סוחר הקרקעות, לקח אותה לביקור אצל אחד מידידיו, השייכים של הכפרים הדרוזים והצירקסיים. הבח

ריקדנית רות נחמני

ציור חי לדורות, הריקוד חי רק משך רגע

גם הרחיבה יפה מלימוד ריקוד לבנות יוש' בי הרהכרמל העשירים, חיברה כוריאוגר' פיה לתגיגות של קיבוצים. אולם גם בשעה שגופה ריקד לפני תלמי דותיה, לא הסירה אף לרגע עין מן המטרה העיקרית שהציבה לעצמה: הופעתה, יחי' דה ועצמאית, בתכנית שכולה שלה.

היא ידעה שהיתה זאת תכנית נועזת למדי, נוכח הקשיים הטכניים העצומים ש' עמדו מולה, אף שהיתה משוכנעת בכושרה האמנותי. אמרו לי שאני משוגעת, שלא אניע אפילו לחצי הדרך, הודתה השבוע. "אני עצמי לא האמנתי שאניע לזה. זאת היתה פשוט העזה. היו דרושים עצבים של ברזל. לא פעם התחשק לי להפסיק, לזרוק את הכל, בגלל כל מיני קשיים. אך הריקוד עצמו לא הפחיד אותי. שעות הריקוד היו השעות היחידות של עושר."

מגן-העדר לבראזיל. התכנית הת' גבשה בהדרגה. הרעיון הכללי היה לתאר מחזור שלם של חיים. הקטעים נלקטו בדרך, כמעט מעצמם. שעה שנסקה בעיסוקה החביב, קריאת היסטוריה וארכיאולוגיה, נודע לה על מסר' כות-הפנים הגדולות שנמצאו בבראזיל. מיד נולד בראשה מוטיב ריקוד. פעם אחרת נד' כרה בפרשת איזבל * שנובקה בזכרונה עוד מכיתה ו', בגלל תערובת האהבה, הנקמה והרוע הנשי שבה, הולידה ריקוד שני. פעם שלישיית הירהרה בגירוש חוה מגן-העדר, נתנה לסיפור הנהדר פירוש חדש לגמרי

ראתה ריקוד סוער של צעירים צירקסיים שנפנפים בסכינים, החליטה שמצאה את יעודה בחיים. מן הרגע הראשון התייחסה לדבר ברצינות גמורה, הכריחה את הוריה להביאה כתלמידה לרקדנית ארכיפובה גרוס' מן.

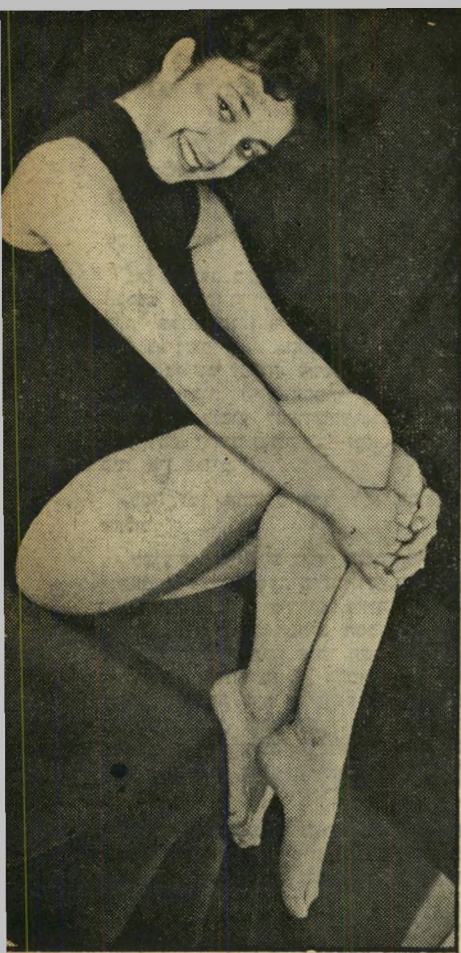
פסנתר נגד גיטארה. בת חובבת אמנת לא יכלה להיות תופעה מעוררת פלי' אה במשפחת נחמני, שבאה מספרד לפני חמשה דורות. למורת רוח השכנים (במ' דה שטרם התרגלו), עלולים לבקוע צלילי מוסיקה מביד נחמני בכל שעות היממה. האב מסוגל לנגן בגיטארה בחמש בבוקר, לפני צאתו לעסקיו, להשאיר את היום חופ' שני לנגינת-הפסנתר של אשתו. (באופן עק' רוני אין האב והאם מנגנים יחדיו, למען לא ירגיזו איש את רעותו).

לשבעת ילדי נחמני היתה, הזדמנות מוק' דמת להידבק עלידי היתוש האמנותי. שני יים נדבקו בצורה הרצינית ביותר: האה, נגאל, המחלק את שש האחיות לשתי קבו' צוה, והלומד נגינת-קלארינט בניד-הול' הי' לונדוני, ורות עצמה, הבכירה מבין שלוש האחיות ה"קטנות".

מרוץ-המכשולים אל במת-הריקוד נסע ברות לא רק כוח-צדון, אלא גם כחטון עצמי יציב מאד. בת ה-20, הדומה לבת' ספרד טיפוסית ולא היתה נראית כורה ברי' חובות סבילה, אינה חוששת מלהשתמש ב' מלים כמו "אני קובעת" ו"אני סבורה" בגלותה את דעת על אמנותה.

הריקוד הקלאסי בנוי על חוקים. הוא דר'

* הבאים נס זרובבל: ישוע, נחמיה, עזריה, רעמיה, נחמני... (נחמיה, ז', 7).

ריקוד שלישי

אחרי שהרעיון המרכזי של כל ריקוד ננעץ במוחה, עיבדה רות את המשפט הרא' שון, נועדה עם קרל מוסקוביץ, המלחין. כך נולדו המוסיקה והכוריאוגרפיה ממש יחד, קטע אחרי קטע, משך תשעה חדשים. שותף שלישי ליצירה: פרלי פלציג, הצייר בן ה-45, שעלה מגרמניה, קשט לאחרונה את א לם קולנוע פאר בחיפה, יצר את התפאירה לרסיטל.

"פחדו לדבר אתי..." הריקוד הוא, לדעת רות, אמנות אכזרית. הציור נשאר לדורות. הריקוד חי רק משך רגע. זהו האסון של הריקוד. אם אינו מוכן, בו ברגע, לצופים, הריהו מת. לרקדן אין נחמה, כמו לצייר, המאמין כי ציורו יחיה אחרי מותו שלו. לכן יש לנו ברירה אכזרית: או לחזור על הישן, המשעמם, או לנסות את החדש, הע' לול להיות בלתי-מוכן!

בישראל הריקוד הוא אכזרי גם מבחינה אחרת: אין בארץ קהל-חובבים די גדול כדי להחזיר לאומן את הוצאותיו, שלא לדבר על רווח כל שהוא. רקדן הרוצה להציג ל' קהל את הישגו, נאלץ לבזבז על כך סכר' מים עצומים. בשלוש הופעותיה (בירוש' לים תחת הסית שרה-הפנים, בתל-אביב תחת חסות ראש-העיר, בחיפה, כמקוה, תחת חסותו של אבא חושן) הצטרך להוציא למעלה מאלפיים לירות*, מבלי שתוכל לקחת לקבל חזרה אלא חלק זעיר מסכום זה.

בת ה-20, ששילמה עבור כל זה מחסכר' נותיה ופרי-עמלה, לקחה נוסף על כך הלי' וואות מכל הבא ליד ("אנשים פחדו לדבר אתי ברחוב") לא איבדה את האופטימיזם הטבעי שלה אפילו במתיחות הגדולה של ערב הופעה. "אני לא דואגת לכסף. אם עובדים, יהיה כסף. קודם כל צריכים לצי' בוד. אם עובדים, ויש מספיק כוח רצון, או אפשר להגיע לכל!"

"בוטך לי". כל דבר שאפשר לקנותו בכוח-צדון פתוח לפני רות. השבוע, עוד לפני שעלה המסך על הפרימירה הראשונה שלה**, כבר חשבה על אשר-תעשה אחרי תום הסיבוב: הקמת להקה קבועה, אפילו מעין יאטרוון לריקוד. "אין לי זמן. בוטך לי", הודתה בגלוי. "כשאהיה זקנה, לא יר' צו לראות אותי. לכן צריכים לעשות מהר... לפי שעה אין הצברית היפה צריכה לחשוש שהגברים לא יסתכלו אחריה ברחוב, בעבור גיפה המחוטב, השוקל 49 ק"ג. היא עצמה אינה מולולת בו, מדברת עליו באהבה ("לרקדנים ניתן מכשר שלא ניתן לשום אמן אחר: הגוף") אולם כנאה לאומנית בעלת אמביציה כה תוססת, אין היא שמה לב להשפעת אישיותה על העוב' רים והשבים. אין לה זמן לבחורים.

* 700 ל"י לאולמות, 150 ל"י למודעות, 250 ל"י לסידורי חשמל, 300 ל"י לתלבו' שות, 400 ל"י לתפאורה, נוסף על המלחין והפסנתרן, השבדים זה תשעה חדשים בשכר קבוע.

** עד כה הופיעה רק בלהקות. בין הש' אר בהצגות הבימה.